

Arrest

nr. 243 242 van 28 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart geboren te zijn op X 1983 en uit de Gazastrook afkomstig te zijn.

De verzoekende partij verklaart het Rijk binnengekomen te zijn op 27 juni 2016.

De verzoekende partij dient op 15 juli 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 augustus 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voor asiel en migratie de beslissing tot weigering van verblijf, daar Nederland verantwoordelijk was voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij. De verzoekende partij keerde hierna terug naar Nederland.

Op 11 juli 2018 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt op 12 december 2018 ontvankelijk verklaard.

De verzoekende partij wordt op 1 februari 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 12 september 2019 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op 16 december 1983 geboren in Khan Younes, Gaza. U bent een soennitische moslim van Arabische origine en UNRWA geregistreerd. U was werkzaam als bouwvakker in het familiebedrijf van uw vader. Op 2 maart 2010 bent u gehuwd met L. e. M. (...). Uw broer H. Z., M. A. R. (...) (o.v.(...)) diende op 16 juli 2014 een eerste verzoek op internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties en kreeg op 17 februari 2015 de vluchtelingenstatus toegekend.

Uw familie bezit sinds 2005 of 2006 een stuk grond aan de zee. Op 14 juni 2014 ging u met uw vader naar het stuk grond om er een nieuw huis te bouwen. Plots kwamen er mannen van Hamas aan die beweerden dat de grond van de overheid was. U zei dat jullie officiële documenten hadden om aan te tonen dat de grond jullie toe behoorde. Uw vader discussieerde met de verantwoordelijke van Hamas, A. e. K. (...) genaamd. De man duwde uw vader en hij viel op de grond. U moest de mannen slagen met een stok. De burens kwamen af op het lawaai en u kon ontsnappen. Dezelfde dag nog werd er een huiszoeking verricht in het ouderlijke huis door Hamas. De huisraad werd vernield en er werd een oproepingsbrief voor u achtergelaten. Uw vader werd meegenomen en de volgende dag weer vrijgelaten. U ging naar uw zus R. (...) in Khan Younes. Ook daar werd een huiszoeking verricht. U kon via de daken van de omliggende huizen wederom ontsnappen. U ging naar het huis van uw andere zus O. (...) in Breej, Wusta. Op 16 juni 2014 werd er nog een huiszoeking verricht in het huis in Khan Younes. Uw vrouw werd geduwd, viel en aangezien ze zwanger was naar het ziekenhuis overgebracht ter controle. Er werd wederom een oproepingsbrief afgeleverd waarin u gevraagd werd u te melden. Op 18 juni 2014 werd uw vader over u ondervraagd. Men wilde weten waar u was en wanneer u terug thuiskwam. Op 18 juni 2014 besloot u Gaza te verlaten. U verbleef nog zes dagen bij uw zus O. (...) om uw reis voor te bereiden. U verbleef vervolgens nog 3 dagen bij de smokkelaar en u verliet Gaza op 27 juni 2014. Uw familie ontving in augustus nog een aantal oproepingsbrieven. Uw vader startte nog een bemiddelingspoging op met E. K. (...), maar deze draaide op niets uit. De man wilde u tot voorbeeld stellen.

U verliet Gaza door over een hek van anderhalve meter te klimmen dat op de grens tussen Gaza en Egypte stond. Aan de andere kant stond er een auto te wachten die u via Arish naar Alexandrië bracht. Op 25 juli 2014 verliet u met een bootje Egypte. Onderweg verloor u uw paspoort. U kwam aan in Italië en reisde door naar Nederland alwaar u zich op 10 augustus 2014 aanmeldde en een eerste verzoek voor internationale bescherming indiende. Op 22 mei 2015 werd een beschikking uitgesproken door de Nederlandse Immigratie en Naturalisatiedienst (IND) waarin uw aanvraag geweigerd werd. U tekende beroep aan tegen de beslissing van IND. Op 6 januari 2016 deed de rechtbank van Rotterdam uitspraak inzake uw aanvraag en achtte uw beroep ongegrond. U diende een hoger beroep in bij de Raad van State. De uitspraak van de Raad van State die op 14 maart 2016 gedaan werd, bevestigde de voorgaande uitspraak.

U verliet Nederland en ging naar België waar u op 15 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam op 31 augustus 2016 een 26quater, daar u in Nederland reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend. U keerde terug naar Nederland en diende daar op 24 november 2016 een volgend verzoek in. U verwees in dit verzoek naar de algehele penibele situatie in Gaza. De Nederlandse asielinstanties verklaarden uw volgend verzoek op niet ontvankelijk en dit werd in beroep bevestigd als ook door de Raad van State. U keerde terug naar België en diende op 11 juli 2018 een volgend verzoek in. Dit verzoek werd op 12 december 2018 op basis van formele redenen ontvankelijk verklaard.

U haalt in het kader van onderhavige aanvraag dezelfde asielmotieven aan als die van uw eerste verzoek in Nederland met name de problemen in verband met het stuk land en E. K. (...). U voegde toe

dat u eind 2018 een getuige van Jehova was tegengekomen op straat. U had er even mee gesproken en de man had uw telefoonnummer gevraagd. Een tijdje later werd u door hem uitgenodigd en ging u hem bezoeken. U ging naar vergaderingen en bijeenkomsten en begon het heilige boek te bestuderen. U beschouwt zich momenteel als een getuige van Jehova.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een originele identiteitskaart, een kopie van UNRWA registratiekaart, een huwelijksakte, een geboorteakte van u, uw echtgenote, uw dochters H. (...) en H. (...) en uw vader neer. U mailde eveneens een oproepingsbrief van Hamas door, een mail van het IOM, twee attesten van de Palestijnse missie en een deel van de beschikking van IND als ook een verkoopovereenkomst in verband met het stuk grond en een attest in verband met de verzoening tussen de stammen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (CGVS p.4, p.10, UNRWA reg formulier, IDK). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a)hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat

gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich kunt beroepen op de bescherming of bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u in Gaza geïsoleerd wordt door Hamas omwille van een geëscaleerd grondconflict. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

U stelt dat u zich bij uw verzoeken om internationale bescherming in Nederland baseerde op exact dezelfde asielmotieven.

Blijkt evenwel dat de verklaringen die u aflegt bij de Belgische asielinstanties niet overeenstemmen met de verklaringen die u aflegde bij de Nederlandse asielinstanties. Deze ongerijmdheden tussen de verklaringen in beide lidstaten ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheden van uw asielmotieven. Zo verklaarde u bij de Belgische asielinstanties dat u op 27 juni 2014 Gaza verliet en dat het probleem zich op 14 juni 2014 voordeed (CGVS p.12, p.5). Uit het dossier dat werd opgevraagd aan IND blijkt dat u daar het probleem op 8 juli 2014 dateerde en u pas op 20 juli 2014 uit Gaza vertrok (rapport 10/8/2014 p.4). U werd met deze ongerijmdheid geconfronteerd. U bleef echter simpelweg volharden dat u op 27 juni 2014 vertrokken was (CGVS p.5). Dat een dergelijke uitleg niet volstaat om dit significant verschil in uw verklaringen op te helderen, hoeft geen betoog. Volgens uw verklaringen opgetekend in de rapporten van de Nederlandse asielinstanties waren er reeds gevechten uitgebroken tussen Hamas en de Israëli's voor u vertrok, terwijl u tegen de Belgische asielinstanties verklaarde dat u voor het uitbreken van de oorlog van 2014 (Operation Protective Edge 8/07/2014- 26/08/2014) het land verliet (IND rapport 1/12/2014 p.16, CGVS p.5). U slaagt er klaarblijkelijk niet in eenduidige verklaringen af te leggen wat betreft de data waarop uw beweerde probleem plaatsvond en de datum waarop u Gaza zou hebben verlaten, hetgeen uiteraard nefast is voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zeker gezien zowel uw beweerde probleem als uw voorgehouden tijdstip van vertrek chronologisch gelinkt kan worden aan het meest ingrijpende militair conflict dat de laatste jaren plaatsvond in Gaza.

Verder verklaarde u in Nederland dat er een gevecht was waar verschillende mensen bij betrokken waren en het niet duidelijk was wie er verantwoordelijk was voor de hoofdwonde die H. (...) opgelopen had (IND rapport 3/12/2014 p.6). Ook dit is niet in overeenstemming met de verklaringen afgelegd bij de Belgische asielinstanties, waar u uitlegde dat uw vader geduwd werd en u niet anders kon dan de man met de wandelstok van uw vader in elkaar slaan (CGVS p.12). Bovendien zou volgens uw relaas in Nederland Hamas beginnen schieten zijn, waarbij een man M. A. M. (...) het leven liet (IND rapport 3/12/2014 p.6). Van het schietincident maakte u in België echter geen melding (IND rapport 3/12/2014 p.6). Dat uw verklaringen in beide lidstaten wezenlijke verschillen vertonen is opnieuw nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts blijkt dat uw verzoek in Nederland werd afgesloten met een negatieve beslissing. De beroepsinstanties hebben zich eveneens over uw verzoek uitgesproken en men was van mening dat u niet in aanmerking kwam voor internationale bescherming. U baseert uw verzoek in België op dezelfde motieven als uw eerste verzoek in Nederland en haalt geen nieuwe elementen inzake uw probleem met H. (...) aan die de appreciatie ervan kunnen wijzigen. De argumentatie van IND luidde ondermeer als volgt (voornemen 13/4/2015). U slaagde er niet in aannemelijk te maken waarom net u verantwoordelijk werd gehouden voor de wonde die H. (...) opliep en niet al de andere personen die bij het gevecht betrokken waren. U besloot dit element klaarblijkelijk dan ook in uw aanvraag in België post factum te concretiseren door plots aan te geven dat u de man met de wandelstok van uw vader in elkaar geslagen had. U slaagde er voorts niet in de exacte data waarop de beweerde invallen plaatsvonden te dateren. Voorts argumenteerden de Nederlanders met betrekking tot de oproepingsbrieven die u ontvangen had en uw vader de oproepen naar Nederland had doorgestuurd. De Nederlanders waren, na controle van deze documenten –de oproepingsbrieven- er vrij zeker van dat de documenten vervalst waren. Verder vonden ze het opmerkelijk dat enkel uw vader en niet de rest van de familieleden ondervraagd werd over waar u zich bevond. De ongeloofwaardigheid werd volgens de IND nog versterkt doordat u van 8 juli tot 20 juli afwisselend bij uw zussen verbleven zou hebben. Als A. G. (...) een dermate machtig man

was als u doet doorschemeren, vond de IND het niet geloofwaardig dat die u niet opgespoord had toen u bij uw zussen verbleef (IND voornemen 13/4/2015).

Voorts kan er nog aan toegevoegd worden dat u geen geloofwaardige verklaringen aangaande uw reisroute aflegt. In eerste instantie komt uw vertrekdatum in uw verklaringen tussen België en Nederland niet overeen. Verder beweerde u dat u over een hek van anderhalve meter hoog geklommen was op de grens tussen Gaza en Egypte. Dit is niet mogelijk en strijdig met de objectieve informatie waar het CGVS over beschikt. Er is helemaal geen laag hek tussen beide landen. Het betreft hier een acht meter hoge muur met prikkeldraad erop (CGVS p.7, zie infomap). Uw verklaringen hoe en wanneer u het land verlaten zou hebben zijn bijgevolg evenmin geloofwaardig. U heeft voorts geen origineel geldig paspoort om mee te ondersteunen wanneer en hoe –legaal of illegaal- u Gaza precies verlaten had. U legt enkel een kopie neer van de eerste pagina. Verder zijn uw verklaringen wat betreft de manier waarop u uw paspoort kwijt geraakt bent, niet gelijklopend tussen wat u in Nederland en in België verklaarde. Zo verklaarde u in België dat uw paspoort door de smokkelaar werd ingenomen onderweg van Egypte naar Italië (CGVS p.6). In Nederland daarentegen verklaarde u eerst dat u geen documenten mee had op het moment dat u Gaza verliet. U zou enkel over scans beschikt hebben om vervolgens uw verklaringen te wijzigen en te stellen dat u uw paspoort onderweg van Gaza naar Egypte verloor (voornemen 5/12/2014 p.2). U legt tot driemaal toe verschillende verklaringen af aangaande uw paspoort en waar het zich zou bevinden. Dit doet vermoeden dat u het document achterhoudt en geen transparantie wil bieden aan de asielinstanties aangaande uw reisbewegingen en eventuele verblijfsvergunningen in derde landen.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw claim dat u door Hamas gevisieerd zou worden omwille van een geëscaleerd grondconflict.

Wat betreft uw beweerde bekering tot de getuigen van Jehova, kan u evenmin overtuigen. In eerste instantie blijkt dat u wanneer u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als ook tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd werd welke religie u aanhangig was, verklaarde u dat u soennitisch moslim was (zie DVZ vraag 9, CGVS p.4). Er kan aangenomen worden dat mensen die zich daadwerkelijk tot een andere geloofsstrekking hebben bekeerd, niet meer hun oude religie gaan vermelden wanneer er naar hun geloof gepeild wordt. U werd met deze vaststelling geconfronteerd, u kwam niet verder dan te stellen dat de protection officer vroeg of u soenniet was, waarop u bevestigend antwoordde. Er werd u niet gevraagd wat u geworden was, zo zegt u (CGVS p.15). Deze uitleg kan niet overtuigen. Moest u zichzelf daadwerkelijk als getuige van Jehova beschouwen, kan er aangenomen worden dat u ontkennend reageert wanneer u gevraagd wordt of u soenniet bent. Dat u bij het overlopen van uw persoonlijke gegevens daar op geen enkele manier naar verwees, komt de geloofwaardigheid van uw bekering allerminst ten goede.

U verklaarde dat u vijf à zes maanden geleden toevallig op straat in contact kwam met de sheikh/priester, een van de grootste mensen van de getuigen van Jehova (CGVS p.15). Nu kan er aangestipt worden dat er helemaal geen sprake is van priesters of sheikhs bij de getuigen van Jehova. Men heeft het daar over verkondigers, ouderlingen of dienaren in de bediening (zie infomap). U bent klaarblijkelijk dus niet op de hoogte van de officiële titels die voor gezagsdragers in de sekte gebruikt worden. Als u reeds gedurende vijf maanden hun bijeenkomsten bijwoonde, mag er wel van u verwacht worden dat u weet hoe u deze mensen dienst aan te spreken. U was volgens uw verklaringen initieel niet eens zo geraakt door wat de man u vertelde, maar u besloot toch uw telefoonnummer te geven. U ging naar een vergadering en begon het Heilige Boek te bestuderen (CGVS p.16). U was gecharmeerd door hun overtuiging, zo zegt u. Voorts was u aangetrokken tot de broederschap tussen de leden, de liefdadigheid en het feit dat ze vaak vergeven (CGVS p.17). Het is merkwaardig dat u omwille van dergelijke redenen, die je eveneens in een scoutsgroep kan vinden uw geloof gaat afzweren, een nieuwe religie gaat adopteren, wetende wat voor desastreuze gevolgen dit zou hebben bij terugkeer naar Gaza.

Uw kennis over het geloof blijkt eveneens vrij beperkt. U wist te vertellen dat ze verschillen van het christendom en dat ze geloven in Jezus (CGVS p.15, p.16). Jezus is volgens de Jehova's getuigen echter niet de zoon van God, zo beweert u en God zou hem geholpen hebben om het heelal te scheppen. U stelde vervolgens in tegenstelling met uw eerdere verklaring dat het toch God was die het heelal geschapen had en niet Jezus (CGVS p.16). Blijkt bovendien dat de getuigen van Jehova wel degelijk geloven dat Jezus de zoon van God is (zie infomap). Bovendien spreken de getuigen van Jehova niet van God, maar van Jehova. U neemt deze term niet éénmaal in uw mond, wanneer u uw uitzetting van het geloof te berde brengt. U motiveerde uw beslissing om u aan te sluiten bij de getuigen

van Jehova voorts vanuit uw afkeer van Hamas. U vond dat Hamas zijn inwoners slecht behandelde en dat deed in de naam van islam. U heeft eigenlijk een probleem met Hamas en daarom besloot u de islam maar volledig over boord te gooien en u te wenden tot de getuigen van Jehova (CGVS p.16, p.17). U zegt echter zelf dat de islam niets met de Hamas te maken heeft (CGVS p.16). Hiermee ondergraaft u aldus uw eigen motivatie om de islam te verloochenen en u te wenden tot de getuigen van Jehova. Vreemd genoeg verklaart u eveneens dat er geen verschil is tussen de geloofsovertuiging van moslims en die van de getuigen van Jehova. Iets wat uiteraard niet klopt.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u helemaal geen getuige van Jehova bent. U stelde dat je eerst één jaar lid moet zijn vooraleer je documenten krijgt om je aansluiting mee aan te tonen (CGVS p.15). Dient te worden opgemerkt dat men wel meer stappen dient te doorlopen vooraleer men zich daadwerkelijk getuige van Jehova kan/mag noemen.

De door u voorgelegde documenten veranderen deze appreciatie niet daar ze betrekking hebben op uw identiteit en afkomst. Het attest van de verzoening tussen de clan is een kopie die eender wanneer en eender waar kan opgemaakt worden. Bovendien heeft het document betrekking op asielmotieven die door het CGVS als ongeloofwaardig geapprecieerd worden. Met de documenten in verband met het stuk grond kan u aantonen dat uw familie over een groot stuk land beschikt, maar niet dat u problemen had met H. e. G. (...) omwille van dat stuk land.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken.

Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden.

Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoonst dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Uit uw verklaringen blijkt dat u levensomstandigheden in Gaza niet van die aard waren dat er sprake is van een situatie van extreme armoede. U verklaarde dat het ouderlijk huis bestond uit een gelijkvloerse verdieping met daarop nog drie etages. Elke appartement is in twee verdeeld en heeft een oppervlakte van om en bij de 130 vierkante meter. Ook al woonden jullie er met de uitgebreide familie, kan de behuizing volstaan in de elementaire behoefte wat betreft behuizing (CGVS p.4, p.5). De bovenste verdiepingen van het gebouw leden schade tijdens de oorlog van 2014. Uw familie had voldoende financiële ademruimte om het gebouw te herstellen (CGVS p.5). Voorts krijgen jullie een vast inkomen van 2000 dollar per jaar omdat er een antenne op het dak staat (CGVS p.5). Verder beschikt uw vader over magazijnen en barakken die hij verhuurt en waar hij maandelijks 1500 Jordaanse dinar voor krijgt (CGVS p.9). Uw vader is werkzaam als ondernemer en zowel u als uw broers werkten sporadisch voor hem (CGVS p.9, p.10). Uw vader bleek eveneens in staat om een deel van uw reis te bekostigen, die toch 5000 dollar gekost had. U voegde er aan toe dat uw vader zich in een financieel comfortabele positie bevond (CGVS p.7).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 25 maart 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte

willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (document 1) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de

veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de

Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto- artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het feit dat uw broer in 2015 de vluchtelingenstatus werd toegekend leidt niet automatisch tot de conclusie dat u ook een internationaal beschermingsstatuut toegekend dient te worden aangezien elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht dient te worden.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers

in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 2, §2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 149 van de Grondwet, artikel 1 D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), artikel 48/6, §5, a) tot c) van de Vreemdelingenwet juncto artikel 48/6, § 1, eerste zin en §4 van dezelfde wet, het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

In een eerste onderdeel betoogt de verzoekende partij dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève valt. Zij benadrukt dat zij als Palestijn in de Gazastrook geregistreerd stond bij UNRWA. De verzoekende partij betoogt dat zij Gaza omwille van verschillende redenen verlaten heeft. De verzoekende partij stelt dat zij gedwongen werd Gaza te verlaten. Zij vervolgt dat zij Hamas vreest daar zij haar willekeurig kunnen laten arresteren en opsluiten, dat zij zich daarenboven verzet heeft tegen de onwettelijke kaping van hun grond. Voorts vreest ze ook dat ze haar zullen vervolgen daar ze een getuige van Jehova is.

Vervolgens haalt de verzoekende partij ook de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid in Gaza aan, die toe te schrijven is aan Hamas. Ook betoogt de verzoekende partij dat UNRWA haar de facto geen aanvaardbare leefomstandigheden kan aanbieden, conform haar opdracht. De verzoekende partij betoogt dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om fysieke bescherming te bieden ten aanzien van gewapende groeperingen, dat UNRWA niet beschikt over een militaire of gewapende vleugel die het agentschap zou toelaten tegen militaire facties te strijden en dat UNRWA-scholen en -instellingen in het verleden herhaaldelijk werden beschoten, wat aantoonde dat UNRWA zelfs zijn eigen instellingen niet kan beschermen. De verzoekende partij stelt dat UNRWA reeds sinds meerdere jaren zijn plicht en opdracht niet meer kan vervullen en dat deze situatie thans nog drastisch is verergerd wegens de stopzetting van de financiering van het agentschap door de Verenigde Staten en de weigering om de Palestijnse ziekenhuizen in Gaza, Libanon en de Westelijke Jordaanoever verder financieel te steunen. Dit is onder meer het gevolg van het blijvende conflict en de verhoogde spanningen tussen Hamas en Fatah, aldus de verzoekende partij. Om aan te tonen dat de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel is en blijft, citeert de verzoekende partij uit een aantal persartikels en rapporten. De verzoekende partij betoogt dat de bevolking hiervan het slachtoffer is en een groot deel in extreme armoede leeft en dat Gaza de noodzakelijkste behoeften zoals elektriciteit, water, bouwmaterialen, medisch materiaal enz. mist.

De verzoekende partij betoogt dat: "Het CGVS besluit dus overhaastig dat de verzoekende partij het goed stelde maar ook dat zij het goed zou stellen in geval van terugkeer daar waar dit louter hypothetisch is ;

In casu dient er tevens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij anno 2019 , haar financiële toestand en die van haar familie verteld heeft zoals die zich voordeed anno 2013-2014 hetzij reeds 5 jaar geleden.

Dat het CGVS zonder meer voor waar neemt dat de situatie identiek zou zijn 5 jaar later daar waar absoluut geen enkele aanwijzing hier voor bestaat, integendeel.

Dat de verzoekende partij samen met haar vader werkte in de bouwsector, hetzij een sector van dienstverlening die beroep doet op bouw materiaal en waarvoor een aanvraag nodig is om te kunnen functioneren en baten boeken.

Dat de eensluidende informatie nopens Gaza aantoonde dat de bevolking de laatste jaren ernstig verarmt en dat een groot deel van de bevolking in armoede en zelfs extreme armoede leeft.

Dat verder tevens vaststaat dat deels van de tunnels die voor het invoer van bouwmaterialen gebruikt werden, vernield werden;

Dat dit voor gevolg heeft dat het gezin geen baten meer boekt zoals 10 jaar geleden en dat het gezin eerder op zijn reserves leeft ...

De stelling van het CGVS steunt derhalve op een onvoldoende ernstig onderzoek om de beslissing te staven."

De verzoekende partij vervolgt dat: "Dat de verwerende partij vooreerst inroept dat het relaas niet geloofwaardig zou zijn :

Dat de tegenpartij vooreerst aanhaalt dat de verzoekende partij niet hetzelfde relaas heeft gemaakt in Duitsland en België , hetzij respectievelijk in 2014-2015 en 2018-2019.

Dat dient te worden vastgesteld dat de discrepanties hoofdzakelijk betrekking hebben tot data en details die echter niet de grond van de zaak raken.

Dat de grond van de zaak steeds identiek dezelfde is;

Dat de verzoekende partij van oordeel is dat zij de juiste data in België heeft aangegeven.

Zij heeft Gaza verlaten voor dat Israël zijn tegenoffensief begonnen is maar toen de Harnas reeds raketten en mortier afvuurde op Israël, vanuit Gaza .

Dat voor wie zich op dat ogenblik in Gaza bevond was de oorlog reeds begonnen, ondanks het feit dat Israël pas riposteerde vanaf 08.07.2019.

Het CGVS beoordeelt de toestand met een Westerse blik die de oorlog doet aanvangen op het ogenblik dat Israël zijn eerste raketten afvuurde op Gaza, maar verliest echter uit het oog dat de Israëlische offensieve ook reeds een antwoord was op een reeks incidenten die aan de Harnas toe te schrijven waren, waarvan een reeks raketten op Israël afgevuurd.

Dat zowel de verzoekende partij als het CGVS een aanvaardbare standpunt innemen doch dat deze standpunten een elk een andere realiteit weergeven..

De motivatie is echter niet van aard om de beslissing te ondersteunen.

Dat de tegenpartij verder aanhaalt dat het relaas van de vlucht niet coherent zou zijn;

De verzoekende partij stelt over een hek van anderhalf meter te hebben gesprongen aan de grens tussen Gaza met Egypte, daar waar het CGVS stelt dat er daar geen hek is maar een muur en dat de hoogte ervan 8 meter bedraagt.

Dat echter dient te worden vastgesteld dat het CGVS een ernstige vergissing begaat tussen de grenzen met Egypte en deze van Israël met de Westerse Jordanoever die inderdaad 8 meter bedraagt/.

Dat aan de grens met Israël een muur opgericht werd van 8 meter en niet aan de grens met Egypte, grens waarvan in casu sprake is.

De motivatie van het CGVS is derhalve niet ernstig genoeg.

De analyse die het CGVS doet is niet correct en houdt ook geen rekening met de politieke context van Gaza.

Dat de motivatie van het CGVS bijzonder zwak voorkomt en geen voldoende steun vindt in het administratief dossier, noch in de bestaande informatie;

De vermenigvuldiging van incidenten en ook de toename aan ernst van de aard van de incidenten zijn voor de verzoekende partij een duidelijk teken dat zij in Gaza een dodelijk gevaar loopt en zou blijven lopen in geval van terugkeer;

Dat de motivatie van het CGVS niet ernstig is.

Dat het CGVS de finaliteit van het asielonderzoek voorbij gaat, nl het onderzoek van het bestaan van een gegronde reden ;

Het CGVS maakt geen correcte analyse;"

2.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota wenst de verzoekende partij de aandacht te vestigen op de mogelijke gevolgen van de COVID19 crisis in Gaza. Ook betoogt ze dat de grenzen met Israël en Egypte grotendeels gesloten zijn wegens de sanitaire crisis en dat sociale afstanden bij de grensovergangen niet gerespecteerd worden. ze vervolgt dat ze België niet kan of mag verlaten. Alsook dat ze Israël of Egypte niet kan of mag betreden. Voorts haalt de verzoekende partij een krantenartikel van 21 augustus 2020 aan omtrent een recente gebeurtenis in de Gazastrook "Trois raids de l'armée à Gaza après douze tirs de roquettes pendant la nuit." De verzoekende partij vervolgt dat de Gazastrook opnieuw in lockdown is omdat er een aantal nieuwe gevallen waren en dat er een avondklok voor 48 uur afgekondigd werd. Met verwijzing naar een krantenartikel geeft de verzoekende partij ook aan dat in juni 2020 slechts 14 personen naar Gaza teruggekeerd zijn. Ook gaat de verzoekende partij in op de ontploffing in Beyrouth en het vredesakkoord tussen Israël en de Verenigde Arabische Emiraten. Tot slot betwist de verzoekende partij dat UNRWA de Palestijnen helpt. Hiervoor brengt de verzoekende partij een artikel bij van 21 april 2020 van de Jewish press om aan te geven dat UNRWA de Palestijnen niet helpt.

2.3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

Op 13 augustus 2020 dient de verwerende partij een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota bespreekt de verwerende partij de veiligheidssituatie in de Gazastrook op basis van het volgende rapport:

- COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020
- COI Focus UNRWA financial crisis and impact on its programmes van 20 december 2019.

Op 25 augustus 2020 dient de verwerende partij een bijkomende aanvullende nota in. In deze aanvullende nota bespreekt de verwerende partij de financiële situatie van UNRWA op basis van het volgende rapport:

- COI Focus UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 21 augustus 2020.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Formele motivering

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

5. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 17 juni 2010, pt 51-52; HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012, pt 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

6.1. Juridische basis

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat de verzoekende partij als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat de verzoekende partij elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op de verzoekende partij van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoekende partij kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de

door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door de UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

6.2. Beoordeling

6.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA op haar grondgebied nog steeds 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. De verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar de verzoekende partij argumenteert dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om fysieke bescherming te bieden ten aanzien van gewapende groeperingen, dat UNRWA niet beschikt over een militaire of gewapende vleugel die het agentschap zou toelaten tegen militaire facties te strijden en dat UNRWA-scholen en -instellingen in het verleden herhaaldelijk werden beschoten, wat aantoonde dat UNRWA zelfs zijn eigen instellingen niet kan beschermen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag kan worden afgeleid dat de “andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst erop dat de uitdrukking “bijstand of bescherming” moet worden opgevat in de zin dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van het Vluchtelingenverdrag. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstandbescherming geenszins kan worden bestempeld als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: *“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future.”* Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte UNRWA

één van de in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vervatte “andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR” is.

De verzoekende partij moet derhalve aantonen dat zij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar wat volgt.

6.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de steun van UNRWA tegenwoordig ontoereikend is geworden. Zij verwijst in het verzoekschrift naar de budgettaire tekorten van UNRWA, in het bijzonder de stopzetting van de financiering van UNRWA door de Verenigde Staten. In haar aanvullende nota zet ze dit betoog verder.

Uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 9 augustus 2019 en 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in 2018, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Door deze financiële crisis keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Bijkomende toezeggingen en inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar.

Ook anno 2019 had UNRWA opnieuw met budgettaire tekorten te kampen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Op 6 november 2019 bleek uit de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties dat er geen sprake was van fraude of verduistering door de commissaris-generaal. Er kwamen echter wel beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten kondigden een bijdrage van 25 miljoen dollar aan, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 kondigde Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aan.

Op 31 januari 2020, vóór het uitbreken van de COVID-19-pandemie, lanceerde de waarnemend commissaris-generaal, Christian Saunders, een budgetoproep van minimum 1,4 miljard dollar om de essentiële diensten en bijstand door UNRWA voor het jaar 2020 te financieren.

Uit de COI Focus van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA zijn ergste financiële crisis sinds 70 jaar beleeft en niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, hetgeen een uitdaging vormt om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren. UNRWA worstelt om de nodige financiering te verkrijgen die nodig is om al zijn programma's te kunnen handhaven. UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze geplande budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. In 2020 lanceerde UNRWA tevens zogenaamde “Covid-19 flash appeals” tijdens de periode maart-juli 2020 waarbij een bedrag van 93,4 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19-crisis te lenigen.

Op 23 juni 2020 vond een buitengewone ministeriële conferentie plaats waarbij 75 staten en NGO's een bedrag van 130 miljoen dollar aan UNRWA beloofden, hoewel de conferentie bedoeld was om een financieringstekort van 400 miljoen dollar te overbruggen. Van deze 130 miljoen dollar wordt een 19,5 miljoen dollar gereserveerd voor het beantwoorden van de COVID-19-crisis.

Tot op heden heeft UNRWA financiering en toezeggingen ontvangen die de helft van het programmabudget kunnen dekken. Verder ontving UNRWA door middel van de 'flash appeals' 60% van

de financiering die nodig is om COVID-19-crisis te beantwoorden. Het ontving echter veel minder financiering voor zijn noodbudget dat wordt aangewend om de meest acute humanitaire noden in Syrië en Gaza te lenigen.

In juli 2020 zegde de Europese Unie 4 miljoen euro toe in het kader van de COVID-19 flash appeal. Oostenrijk ondertekende een meerjarenakkoord voor de periode 2020-2022 met UNRWA voor een totaal van 5,7 miljoen euro dat bestemd is voor het UNRWA Health Programme in de Palestijnse bezette gebieden. Frankrijk kende 6 miljoen euro waarvan 5 miljoen bestemd is voor de kerntaken van UNRWA zoals onderwijs, gezondheid en armoedebestrijding in alle mandaatgebieden en 1 miljoen euro bestemd is voor de COVID-19-crisis in de Palestijnse bezette gebieden.

Als gevolg van de financiële crisis is de noodhulp die UNRWA levert in de Palestijnse bezette gebieden ernstig ondergefinancierd, waardoor UNRWA maatregelen heeft moeten nemen. Zo heeft de financiële crisis er reeds toe geleid dat leerkrachten geen lange termijn contracten meer worden geboden maar dagcontracten. Als gevolg van de COVID-19-crisis en de financiële situatie werden het salaris van dagloners tijdelijk verlaagd en vielen er tevens ontslagen. Dit had een impact op een 100-tal personen, inclusief leerkrachten en kuispersoneel.

Wat Gaza specifiek betreft, levert UNRWA onderwijs, fysieke en mentale gezondheidszorg, bijstand en sociale dienstverlening, microkredieten en noodhulp aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen. De Raad herhaalt dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert. Heden tracht UNRWA zijn kernwerkzaamheden verder te zetten door prioriteiten te stellen. Voedselbedeling wordt hier gezien als een absolute humanitaire noodzaak en absolute prioriteit. Het stellen van prioriteiten heeft geleid tot het herbekijken en aanpassen van andere noodprogramma's zoals het "Community Mental Health Programme (CMHP)", het "Job Creation Programme" en de "transitional shelter cash assistance". De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse UNRWA-medewerkers hun job verloren of deeltijds aan de slag moesten. In 2019 kon UNRWA enkel een interruptie in de voedselhulp vermijden door uitzonderlijk voorschotten te nemen op zijn programmaproject en een lening aan te vragen bij het VN Noodhulpfonds. Als gevolg van het begrotingstekort is er verder een tijdelijke bevrozing op de instroom van personen die voldoen aan de criteria om "cash assistance" van UNRWA te ontvangen. Heden dekt de beschikbare portefeuille voor "cash assistance" slechts twee van de drie betalingsrondes voor 2020. In Gaza werden nieuwe kandidaten geaccepteerd tot februari 2020, toen een algemene bevrozing werd aangekondigd. UNRWA verstrekt elke drie maanden een voedselpakket met een waarde van 11-18 USD per persoon. UNRWA neemt 15 % van de voedselinvoer in Gaza voor haar rekening en draagt bij tot de stabilisering van de prijzen van basisvoedingsmiddelen.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19-crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de bevolking in Gaza te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. De COVID-19-crisis heeft evenwel een grote impact op de economie en daardoor ook op de levensvatbaarheid van de microfinancieringsprogramma's van UNRWA die zelf-financierend zijn.

In zijn "Emergency Appeal" van 2020 verklaart UNRWA dat het essentiële humanitaire dienstverlening zal blijven prioriteren. Voor Gaza omvat dit het verstrekken van voedselhulp aan 1 miljoen Palestijnse vluchtelingen, de creatie van tewerkstelling op korte termijn voor kwetsbare huishoudens, noodmaatregelen op het gebied van gezondheidszorg inclusief de ondersteuning van kwetsbare patiënten met nood aan secundaire of tertiaire gezondheidszorg en het leveren van geestelijke gezondheidszorg en psychosociale steun via UNRWA-scholen en -gezondheidscentra.

UNRWA blijft bijstand leveren ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19-crisis. Zoals in de COI Focus wordt aangehaald, hebben deze omstandigheden UNRWA genooddacht om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA niet in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten.

Dit alles neemt niet weg dat UNRWA heden nog steeds in staat is voor de basisvoorzieningen in de Gazastrook op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening, zoals het zelf ook verklaart op zijn website. UNRWA levert nog steeds bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en is nog steeds in de mogelijkheid om zijn kernopdracht waarmee het belast is, uit te voeren. De artikelen waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst en de persartikels die verzoekende partij op 26 augustus 2020 neerlegt met betrekking tot de werking van UNRWA en de COVID-19-pandemie, laten niet toe anders te besluiten.

6.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

6.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest El Kott heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Het Hof van Justitie heeft niet gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld. De Raad oordeelt dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn “Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook is opgehouden” in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

6.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat de verzoekende partij (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

De verzoekende partij betwist dat zij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Zij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang in Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 25 maart 2019 en de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij beschikt over een oud Palestijns paspoort en een UNRWA-registratiekaart, zodat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen de verzoekende partij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in Noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten

gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om zijn veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, van wie de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. In het voorgaande wordt niet betwist dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen. Dit wordt terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door de verzoekende partij aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend

in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachttijd, zoals de verzoekende partij suggereert, is dan ook geen sprake.

Uit de informatie waarover de verwerende partij beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoekende partij bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook de verwerende partij houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. De verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met de Hamas, kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas de verzoekende partij niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verzoekende partij heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in haren hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die haar zal verhinderen dat zij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Waar in de aanvullende nota van de verzoekende partij wordt aangehaald dat zij omwille van de COVID-19-pandemie niet kan terugkeren naar Gaza, wijst de Raad erop dat uit de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat de grenspost te Rafah gesloten is voor vertrek maar met tussenpozen open voor inwoners van Gaza die terugkeren. Bijgevolg doet deze informatie geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

Voorts wijst de Raad er nog op dat de COVID-19-pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is.

Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat zij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook ten gevolge van de pandemie veroorzaakt door het coronavirus.

Waar de verzoekende partij in haar aanvullende nota nog aanvoert dat de sociale afstanden niet kunnen worden gerespecteerd bij de grensovergangen, onder meer bij het gebruik van de pendelbussen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Bovendien is de informatie die ze voor het nemen van de bestreden beslissing ingediend heeft verouderd. De brief van de Palestijnse missie in Den Haag van 25 november 2016 heeft betrekking op de humanitaire situatie en de mogelijkheid tot terugkeer in 2016 naar Gaza. Het heeft geen enkele betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

De brief van 9 maart 2018 van de Palestijnse missie in Den Haag stelt in algemene termen dat de verzoekende partij niet kan terugkeren omwille van de algemene veiligheidssituatie en de grensovergang in 2018. Het heeft geen betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

Het e-mailbericht van IOM Nederland van 22 december 2016 geeft enkel aan dat in die periode het IOM geen vrijwillige terugkeer faciliteerde naar de Gazastrook omwille van de veiligheidssituatie in 2016 aldaar.

6.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus "Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire" van 7 juni 2019, de COI Focus "Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019 en de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggedroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire "Operatie Beschermde Rand" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 "per vergissing" vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende

magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël af. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vallen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag worden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richt de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageert onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte wordt in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden

toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, wordt op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteert op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen van posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en van infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza.

Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

De verzoekende partij brengt geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt de verzoekende partij geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. De brief van de Palestijnse missie in Den Haag van 25 november 2016 en van 9 maart 2018 zijn, zoals hoger reeds uiteengezet niet meer actueel. Hetzelfde geldt voor het e-mailbericht van IOM Nederland van 22 december 2016.

6.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere

gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritaair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

De verwerende partij en de Raad betwisten niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza.

Uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium “persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die stelt dat humanitaire of socio-economische omstandigheden in bepaalde gevallen aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. De verzoekende partij kan zich niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat haar socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet de verzoekende partij aantonen dat zij omwille van haar persoonlijke socio-economische situatie bij terugkeer naar Gaza aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zal worden blootgesteld. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel wordt bereikt wanneer de persoonlijke levensomstandigheden van de verzoekende partij in de Gazastrook dermate precair zijn dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden. Er is sprake van een situatie van extreme armoede wanneer de verzoekende partij in de onmogelijkheid is om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en wanneer dat het voor UNRWA onmogelijk is om de verzoekende partij levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u levensomstandigheden in Gaza niet van die aard waren dat er sprake is van een situatie van extreme armoede. U verklaarde dat het ouderlijk huis bestond uit een gelijkvloerse verdieping met daarop nog drie etages. Elke appartement is in twee verdeeld en heeft een*

oppervlakte van om en bij de 130 vierkante meter. Ook al woonden jullie er met de uitgebreide familie, kan de behuizing volstaan in de elementaire behoefte wat betreft behuizing (CGVS p.4, p.5). De bovenste verdiepingen van het gebouw leden schade tijdens de oorlog van 2014. Uw familie had voldoende financiële ademruimte om het gebouw te herstellen (CGVS p.5). Voorts krijgen jullie een vast inkomen van 2000 dollar per jaar omdat er een antenne op het dak staat (CGVS p.5). Verder beschikt uw vader over magazijnen en barakken die hij verhuurt en waar hij maandelijks 1500 Jordaanse dinar voor krijgt (CGVS p.9). Uw vader is werkzaam als ondernemer en zowel u als uw broers werkten sporadisch voor hem (CGVS p.9, p.10). Uw vader bleek eveneens in staat om een deel van uw reis te bekostigen, die toch 5000 dollar gekost had. U voegde er aan toe dat uw vader zich in een financieel comfortabele positie bevond (CGVS p.7).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.”

Uit de verklaringen van de verzoekende partij over haar persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Haar verzoekschrift doet niet anders besluiten. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor haar socio-economische omstandigheden toegelicht heeft zoals zij zich voordeden in 2013-2015, hetzij reeds vijf jaar geleden. De verzoekende partij betoogt dat haar situatie niet meer identiek is aan de situatie van toen. De verzoekende partij benadrukt dat zij vijf jaar geleden met haar vader in Gaza in de bouw werkzaam was, maar dat de tunnels die voor de invoer van het bouw materiaal zorgden deels vernietigd zijn. Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij stelt in 2014 de Gazastrook te hebben verlaten, doch werd tijdens het persoonlijk onderhoud van 1 februari 2019 duidelijk gepolst naar de huidige socio-economische omstandigheden van de verzoekende partij. De woning waar de verzoekende partij woonde in Gaza is nog steeds eigendom van de vader van de verzoekende partij, ook blijkt dat haar vader omwille van een antenne op het dak elk jaar 2000 dollar ontvangt (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO] 1 februari 2019, p.4-5 en 9). Ook wonen haar echtgenote en twee kinderen in het appartement dat zij bewoonde voor haar vertrek uit Gaza in het gebouw van haar vader ((NPO 1 februari 2019, p.8). Dit appartement is 130 m² en heeft water en elektriciteit (NPO 1 februari 2019, p.5). De verzoekende partij heeft zelf verklaard dat “vader heeft een goede financiële situatie godzijdank.” (NPO 1 februari 2019, p.7). Dit antwoord heeft duidelijk betrekking op de huidige situatie, en niet louter op de situatie in het verleden. Immers heeft de verzoekende partij aangegeven dat haar vader ondernemer is en dat ook zijn broers arbeiders zijn in de bouw. Ook stelt de verzoekende partij dat: “vader krijgt 2000 dollar per jaar voor antenne station. Daarnaast hebben we een magazijn, barakken, 700 vierkante meter. We verhuren dat aan herders en ze zetten de voeding van hun beesten daar. Beestenvoer. Per maand krijgt vader 1500 dinar.” (NPO 1 februari 2019, p.7). Zowel uit de vragen als uit de antwoorden van de verzoekende partij blijkt duidelijk dat de huidige socio-economische omstandigheden van de verzoekende partij onderzocht werden. Daarenboven heeft de verzoekende partij ook werkervaring opgebouwd, en verder onderhouden doordat ze in België eveneens werkt. Zonder de socio-economische situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat de verzoekende partij zich steeds zelfredzaam heeft getoond, dat de verzoekende partij een familiaal netwerk heeft dat haar kan ondersteunen en dat ze zelf een werkervaring heeft opgedaan. De verzoekende partij laat na aan te tonen dat de financiële situatie van haar familieleden zodanig is gewijzigd dat zij de verzoekende partij niet meer zouden kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Gaza. De verzoekende partij brengt ook een medische attest bij. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij heden een medicamenteuze behandeling krijgt. Zoals blijkt uit de landeninformatie beheert UNRWA in de Gazastrook een groot aantal instellingen voor gezondheidszorg. De gezondheidszorg is ook één van de kerntaken van UNRWA. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat UNRWA deze kerntaken nog kan vervullen. Het is inderdaad wel zo dat UNRWA door de financieringsproblemen noodprogramma's, zoals “Community Mental Health Programme (CMHP)”, moet aanpassen en medewerkers moet ontslaan. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt geenszins dat de verzoekende partij op dit programma beroep deed toen ze in Gaza verbleef of hierop beroep zou moeten doen bij een terugkeer naar Gaza. Uit voormeld attest blijkt geenszins dat de verzoekende partij hierdoor niet zou kunnen werken in de Gazastrook. De verzoekende partij brengt aldus geen concrete, op haar persoon betrekken feiten en

elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook

Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er in haar hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die ertoe hebben geleid dat zij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leidden dat zij niet er niet naar zou kunnen terugkeren.

Waar de verzoekende partij nog aanhaalt dat de korte lockdown ten gevolge van de corona-epidemie een impact heeft op de financiële toestand van de inwoners van Gaza en dat dit in rekening dient te worden gebracht bij de beoordeling van haar socio-economisch profiel, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen concrete informatie bijbrengt die aantoonst dat haar socio-economische situatie te lijden heeft gehad onder de maatregelen ten gevolge van de COVID-19-crisis.

Door verder louter te verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA brengt de verzoekende partij evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat zij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

B. Verzoekers vluchtmotieven

De verzoekende partij stelt dat ze Gaza verlaten heeft omwille van een geëscaleerd grondconflict met Hamas. Voorts kan ze niet terugkeren naar Gaza omdat ze getuige van Jehova geworden is.

Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: een originele identiteitskaart, een kopie van een UNRWA-registratiekaart, een huwelijksakte, een geboorteakte van haar, haar echtgenote, de dochters en haar vader. De verzoekende partij stuurde eveneens per e-mail een oproepingsbrief van Hamas door, een mail van het IOM, twee attesten van de Palestijnse missie en een deel van de beschikking van IND alsook een verkoopovereenkomst in verband met het stuk grond en een attest in verband met de verzoening tussen de stammen.

De identiteitskaart, de UNRWA-registratiekaart, de huwelijksakte en de geboorteaktes hebben betrekking op identiteitsgegevens en familiegegevens die in casu niet betwist worden. Voor het overige hebben ze geen betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

De brief van 15 maart 2016 betreft een bijzondere volmacht om een nieuw paspoort aan te vragen. Dit document heeft geen betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

De brief van de Palestijnse missie in Den Haag van 25 november 2016 heeft betrekking op de humanitaire situatie en de mogelijkheid tot terugkeer in 2016 naar Gaza. Het heeft geen enkele betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

De brief van 9 maart 2018 van de Palestijnse missie in Den Haag stelt in algemene termen dat de verzoekende partij niet kan terugkeren omwille van de algemene veiligheidssituatie en de grensovergang in 2018. Het heeft geen betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

Het e-mailbericht van IOM Nederland van 22 december 2016 geeft enkel aan dat in die periode het IOM geen vrijwillige terugkeer faciliteerde naar de Gazastrook omwille van de veiligheidssituatie in 2016 aldaar.

Met betrekking tot de verkoopovereenkomst wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Met de documenten in verband met het stuk grond kan u aantonen dat uw familie over een groot stuk land beschikt, maar niet dat u problemen had met [H. el G.] omwille van dat stuk land”* Deze pertinente motieven worden door de verzoekende partij ongemoeid gelaten.

Het attest van verzoening werd opgesteld op 20 september 2017, nadat de verzoekende partij de Gazastrook verlaten heeft. Daarenboven werd dit attest op vraag van de verzoekende partij aan haar afgeleverd en betreft het tevens een kopie. Omwille van deze elementen kan er aan dit stuk slechts een relatieve bewijswaarde toegekend worden.

Per e-mail heeft de verzoekende partij ook nog een oproepingsbrief van Hamas doorgestuurd. Het betreft slechts een fotokopie waardoor de authenticiteit van deze documenten niet kan vastgesteld worden. Daarenboven kan een kopie gemakkelijk door knip- en plakwerk gemaakt worden daardoor aan fotokopieën slechts een relatieve bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij ook in Nederland oproepingsbrieven van Hamas voorgelegd heeft. In Nederland werd omtrent de voorgelegde oproepingsbrieven het deskundigenadvies gevraagd van het Bureau Documenten en werd geconcludeerd dat met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid deze documenten niet door de op de documenten vermelde instantie is opgemaakt en afgegeven. In Nederland heeft de verzoekende partij hier geen tegenbewijs ingebracht. Waardoor er kan geconcludeerd worden dat de verzoekende partij zich in het verleden reeds bediend heeft van valse documenten om de instanties in Nederland te misleiden.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad deze bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die de verzoekende partij ter staving van haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die haar zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat haar relaas dat zij door Hamas gevisieerd wordt omwille van een geëscaleerd grondconflict ter staving van haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die haar zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet geloofwaardig is omdat:

- de verzoekende partij zich zowel in Nederland als in België op hetzelfde vluchtrelaas beroepen heeft, doch stemmen de verklaringen niet overeen. Er wordt terecht uiteengezet in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het ogenblik waarop het door haar beweerde probleem plaatsvond en de datum waarop ze Gaza zou hebben verlaten, hetgeen uiteraard nefast is voor de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Zeker gezien zowel het voorgehouden probleem als het voorgehouden tijdstip van vertrek chronologisch gelinkt kan worden aan het meest ingrijpende militair conflict dat de laatste jaren plaatsvond in Gaza. Voorts heeft de verzoekende partij voor de Nederlandse autoriteiten verklaard dat er een gevecht was waar verschillende mensen bij betrokken waren en het niet duidelijk was wie er verantwoordelijk was voor de hoofdwonde die H. opgelopen had (IND rapport 3/12/2014 p.6). Daarentegen heeft de verzoekende partij voor het CGVS verklaard dat haar vader geduwd werd en zij niet anders kon dan de man met de wandelstok van haar vader in elkaar slaan (CGVS p.12). In Nederland stelt de verzoekende partij ook dat er een schietincident plaatsgevonden heeft waarbij iemand het leven liet, doch van dit schietincident wordt voor de Belgische autoriteiten geen melding gemaakt.
- uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat in Nederland geen internationale bescherming aan de verzoekende partij toegekend werd, en de verzoekende partij voor de Belgische instanties tracht te anticiperen op de motieven van de beslissing van het IND.
- de verzoekende partij beweerd heeft dat ze over een hek van anderhalve meter hoog geklommen was op de grens tussen Gaza en Egypte. Dit is niet mogelijk en strijdig met de objectieve informatie waar het CGVS over beschikt. Er is helemaal geen laag hek tussen beide landen. Het betreft hier een acht meter hoge muur met prikkeldraad erop (CGVS p.7, zie infomap).
- de verzoekende partij haar paspoort niet voorlegt om mee te ondersteunen wanneer en hoe -legaal of illegaal- ze Gaza precies verlaten heeft. Uit de kopie van het eerste blad van haar paspoort kan dit niet opgemaakt worden. Daarenboven heeft de verzoekende partij in Nederland en in België verschillende verklaringen afgelegd over de wijze waarop ze haar paspoort verloren heeft. Dit doet inderdaad vermoeden dat ze het document achterhoudt en geen transparantie wil bieden aangaande haar reisbewegingen en eventuele verblijfsvergunningen in derde landen.

In eerste instantie beperkt de verzoekende partij zich echter tot een herhaling van wat zij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van het vluchtrelaas is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Voorts kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar ze stelt dat de discrepanties tussen haar relaas voor de autoriteiten in Nederland en in België slechts betrekking hebben op details, maar dat haar vluchtrelaas hoofdzakelijk hetzelfde is. Immers, het ogenblik waarop de beweerde problemen plaatsvonden en het ogenblik waarop ze Gaza verlaten heeft betreffen elementen die betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas. Zeker gezien zowel het voorgehouden probleem als het voorgehouden tijdstip van vertrek chronologisch gelinkt kan worden aan het meest ingrijpende militair conflict dat de laatste jaren plaatsvond in Gaza. Daarenboven maakt de verzoekende partij voor de Belgische autoriteiten geen melding van het schietincident waarbij iemand het leven liet. In Nederland heeft de verzoekende partij verklaard dat er een gevecht ontstond waar verschillende mensen bij betrokken waren waardoor het niet duidelijk was hoe H. de hoofdwonde opgelopen had. Uit de beslissing van het IND bleek dat in Nederland werd gemotiveerd dat de verzoekende partij niet aannemelijk wist te maken waarom zij verantwoordelijk werd gehouden voor de wonde die H. opliep en niet die andere personen die bij het gevecht betrokken waren. Er kan enkel vastgesteld worden dat de verzoekende partij dit punt uit haar relaas gewijzigd heeft voor de Belgische autoriteiten alwaar ze verklaard heeft dat zij de hoofdwonde bij H. veroorzaakt heeft met de wandelstok van haar vader.

In haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij ook de afmetingen van de muur waar ze overheen geklommen is om de grens met Egypte over te steken. Ze laat echter na haar standpunt met objectieve landeninformatie te onderbouwen, zodat ze geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing.

Voorts heeft de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud eveneens aangehaald dat ze niet kan terugkeren naar Gaza omdat ze getuige van Jehova geworden is. In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij dat ze een belangstelling ontwikkeld heeft voor de getuigen van Jehova. In de bestreden beslissing wordt omstandig uiteengezet waarom geen geloof gehecht wordt aan de verklaringen van de verzoekende partij dat zij getuige van Jehova geworden is. De bestreden beslissing bevat de volgende pertinente en draagkrachtige motieven: *“Wat betreft uw beweerde bekering tot de getuigen van Jehova, kan u evenmin overtuigen. In eerste instantie blijkt dat u wanneer u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als ook tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd werd welke religie u aanhangig was, verklaarde u dat u soennitisch moslim was (zie DVZ vraag 9, CGVS p.4). Er kan aangenomen worden dat mensen die zich daadwerkelijk tot een andere geloofsstrekking hebben bekeerd, niet meer hun oude religie gaan vermelden wanneer er naar hun geloof gepeild wordt. U werd met deze vaststelling geconfronteerd, u kwam niet verder dan te stellen dat de protection officer vroeg of u soenniet was, waarop u bevestigend antwoordde. Er werd u niet gevraagd wat u geworden was, zo zegt u (CGVS p.15). Deze uitleg kan niet overtuigen. Moest u zichzelf daadwerkelijk als getuige van Jehova beschouwen, kan er aangenomen worden dat u ontkennend reageert wanneer u gevraagd wordt of u soenniet bent. Dat u bij het overlopen van uw persoonlijke gegevens daar op geen enkele manier naar verwees, komt de geloofwaardigheid van uw bekering allerminst ten goede.*

U verklaarde dat u vijf à zes maanden geleden toevallig op straat in contact kwam met de sheikh/priester, een van de grootste mensen van de getuigen van Jehova (CGVS p.15). Nu kan er aangestipt worden dat er helemaal geen sprake is van priesters of sheikhs bij de getuigen van Jehova. Men heeft het daar over verkondigers, ouderlingen of dienaren in de bediening (zie infomap). U bent klaarblijkelijk dus niet op de hoogte van de officiële titels die voor gezagsdragers in de sekte gebruikt worden. Als u reeds gedurende vijf maanden hun bijeenkomsten bijwoonde, mag er wel van u verwacht worden dat u weet hoe u deze mensen dienst aan te spreken. U was volgens uw verklaringen initieel niet eens zo geraakt door wat de man u vertelde, maar u besloot toch uw telefoonnummer te geven. U ging naar een vergadering en begon het Heilige Boek te bestuderen (CGVS p.16). U was gecharmeerd door hun overtuiging, zo zegt u. Voorts was u aangetrokken tot de broederschap tussen de leden, de liefdadigheid en het feit dat ze vaak vergeven (CGVS p.17). Het is merkwaardig dat u omwille van dergelijke redenen, die je eveneens in een scoutsgroep kan vinden uw geloof gaat afzweren, een nieuwe religie gaat adopteren, wetende wat voor desastreuze gevolgen dit zou hebben bij terugkeer naar Gaza.

Uw kennis over het geloof blijkt eveneens vrij beperkt. U wist te vertellen dat ze verschillen van het christendom en dat ze geloven in Jezus (CGVS p.15, p.16). Jezus is volgens de Jehova's getuigen echter niet de zoon van God, zo beweert u en God zou hem geholpen hebben om het heelal te scheppen. U stelde vervolgens in tegenstelling met uw eerdere verklaring dat het toch God was die het heelal geschapen had en niet Jezus (CGVS p.16). Blijkt bovendien dat de getuigen van Jehova wel degelijk geloven dat Jezus de zoon van God is (zie infomap). Bovendien spreken de getuigen van Jehova niet van God, maar van Jehova. U neemt deze term niet éénmaal in uw mond, wanneer u uw uitzetting van het geloof te berde brengt. U motiveerde uw beslissing om u aan te sluiten bij de getuigen van Jehova voorts vanuit uw afkeer van Hamas. U vond dat Hamas zijn inwoners slecht behandelde en dat deed in de naam van islam. U heeft eigenlijk een probleem met Hamas en daarom besloot u de islam maar volledig over boord te gooien en u te wenden tot de getuigen van Jehova (CGVS p.16, p.17). U zegt echter zelf dat de islam niets met de Hamas te maken heeft (CGVS p.16). Hiermee ondergraaft u aldus uw eigen motivatie om de islam te verloochenen en u te wenden tot de getuigen van Jehova. Vreemd genoeg verklaart u eveneens dat er geen verschil is tussen de geloofsovertuiging van moslims en die van de getuigen van Jehova. Iets wat uiteraard niet klopt.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u helemaal geen getuige van Jehova bent. U stelde dat je eerst één jaar lid moet zijn vooraleer je documenten krijgt om je aansluiting mee aan te tonen (CGVS p.15). Dient te worden opgemerkt dat men wel meer stappen dient te doorlopen vooraleer men zich daadwerkelijk getuige van Jehova kan/mag noemen." De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift te stellen dat ze vreest om terug te keren naar Gaza omdat ze een toenemende belangstelling heeft voor de getuigen van Jehova zonder op enigerlei wijze in te gaan op voormelde pertinente en draagkrachtige motieven. Een dergelijk betoog is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad deze bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die de verzoekende partij ter staving van haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die haar zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door de verzoekende partij voorgehouden problemen met Hamas, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het ontbreken van een intern vluchtalternatief in Gaza in casu niet dienstig.

In de mate de verzoekende partij nog voorhoudt dat haar het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan wanneer is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het volstaat in deze vast te stellen dat verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig werd bevonden. Verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

C. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan haar persoonlijke situatie waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor zij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

6.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoont dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat de verzoekende partij conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er in casu geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, "subsidiair" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een "individuele beoordeling van alle relevante elementen" werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest El Kott (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. De Raad benadrukt voorts dat de verzoekende partij de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing, voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

8. Waar de verzoekende partij nog artikel 33 (non-refoulement) van het Verdrag van Genève geschonden acht, volstaat het erop te wijzen dat zij, gelet op het geheel van wat voorafgaat, valt onder artikel 1, D, eerste lid van dit verdrag, waarin het volgende wordt bepaald: *"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen."*

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan, gelet op hetgeen voorafgaat een schending van het redelijkheidsbeginsel, aangenomen worden.

10. De Raad benadrukt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen zijn geschonden. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS geschonden acht. Derhalve is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

11. De Raad benadrukt voorts dat de verzoekende partij de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing, voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

12. Voor zover de verzoekende partij de schending van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, inroept, stelt de Raad enerzijds vast dat deze Richtlijn werd ingetrokken door artikel 40 van de herschikte Kwalificatierichtlijn van 13 december 2011 en dat dit middel niet verder wordt ontwikkeld in het verzoekschrift.

13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS